

КАЗАНЛЪШКА ИСКРА

Околийски вестникъ за културни и стопански въпроси.

Урежда редакционенъ комитетъ при Ученолюбивата Дружина „ИСКРА“.

в. „КАЗАНЛЪШКА ИСКРА“
излиза два пжти въ месеца
Единъ брой 2 лева.

Годишенъ абонаментъ 40 лв.
За обявления по 2 л. на кв. см.

АДРЕСЪ:

Редакция в. „КАЗАНЛЪШКА ИСКРА“
гр. Казанлъкъ. — Телефонъ № 29.

По завещанието на Иванъ Хаджиеновъ.

Знае казанлъшкото гражданство, че покойниятъ Иванъ Хаджиеновъ, Казанлъчанинъ, завеща единъ и половина милиона лева за постройка на механо техническо училище въ родния му градъ. По тоя случай презъ 1917 год., когато голъма частъ отъ гражданитѣ ни бѣха на фронта, тукъ станаха тържества, на които участиаха и дошлитѣ изпълнители на завещанието. Градътъ се отблагодарилъ съ признателностъ на голъмия свой доброжелателъ, като назова една отъ най хубавитѣ си улици на негово име.

Мѣстото, дето ще се строи въпросното училище, е определено и отчуждено, паритѣ сж внесени на съхранение въ банки и сигурно вече сж нарастнали, но, при все това, вече осемъ години сж се изминали отъ тогава, постройката не се захваща. Самото дѣло като че ли се забравя. Лани презъ месецъ май бидоха избрани граждански комитети, единъ за София и другъ за Казанлъкъ, които да се погрижатъ за по-скорошното изпълнение на Хаджиеновата воля, като влезатъ въ споразумение главно съ ефорията Иванъ Хаджиеновъ. Година вече приближава, откакъ тия комитети съществуватъ, и училището сѣ сж не прави.

Значението, което би имало за западналъ градъ подобно нашия, особено сега, когато се учише, една фабрика, не може да се оспорва. То ще способствува за поддържане на цѣлата ни околия, ще подобри и засили нѣкои произведения, ще внесе нововъведения и т. н. Ето защо неговото по скорошно постройка и уреждане е жизненъ въпросъ, така да се каже, за града и всички трѣбва да желаемъ въ най-близко време да видимъ осъществено завещанието на дарителя. Но затова трѣбва избранитѣ комитети да се заематъ енергично и настоятелно да действуватъ предъ ефорията, всички ка-

и въ такъвъ случай, изпреварени, ние не ще успѣемъ да дадемъ, по различни причини, въ това число и такива, които отъ насъ зависятъ, да се изпълни желанието на завещателя въ всичката му голъма. За това нека всички, и комитетитѣ и ефорията и сина на покойния дарителъ и гражданството на Казанлъкъ, се загрижатъ да се построи това училище, за да бѣде най-великъ паметникъ на доброжелателния и покоенъ Иванъ Хаджиеновъ, въздигнатъ въ родния му градъ.

W.

Розовата долина и чуждия свѣтъ.

Розовата долина е оня скъпоцененъ бисеръ, съ който нашето отечество съ право може да се гордѣе предъ чуждия свѣтъ. Малка България може да се похвали, че само въ нея се произвежда благоуханното розово масло, което е основата на всички фини парфюми.

Но ако нашето розово производство има приятели, не бива да забравяме, че то има и врагове. Недобросъвестни фалшификатори пускатъ тереше и подправятъ розово масло подъ марката на българско и съ това вредятъ на чистото розово масло. Други, за да подбиятъ кредита му, разпространяватъ слухове, че производството на българско розово масло ставало безъ контролъ и че купувачътъ никога не може да бѣде сигуренъ въ чистотата на маслото, което му се продава.

Къмъ всичко това трѣбва да се прибавятъ и разпространяванитѣ въ чужбина слухове, че цената на розовия цвѣтъ цѣла да бѣде определена прекалено високо. Резултатътъ отъ тия вредни агитации е на лице. Всички си спомнятъ неотдавнашното писмо, съ което френскитѣ парюмери явно заплашваха, че ще бойкотиратъ българското розово масло, щѣли да культивиратъ рози въ Алжиръ и т. н.

Какво е направилъ и какво може да направи българския розопродоводителъ, за да се бори съ тая пакостна камания? Лошото е, че тя се води въ чужбина. Българскитѣ розопродоводителъ, отдалъ се на своя миенъ трудъ въ едно отъ най-затѣлитѣ кжчета на страната ни, често жити не подозира, какъ цѣлия му трудъ се подравя въ чужбина отъ недобросъвестни агитатори, които амиратъ лековѣрни слушатели,

и публиката, предъ която той говори, е по-многобройна отъ читателитѣ и на най-разпространения вестникъ. Затова, струва ни се, че филмътъ е най-мощното средство, къмъ което трѣбва да прибѣгне и българския розопродоводителъ, за да брани своята розова култура.

Единъ филмъ, показващъ нагледно какъ се бератъ розитѣ, какъ работятъ розопродоводителитѣ срѣдъ хубавата розова долина, какъ се вари розовия цвѣтъ, какъ грижливо се контролира розовото масло и колко трудъ струва неговото производство, — единъ такъвъ кинематографически филмъ преди всичко ще се хареса на публиката, защото ще бѣде красивъ, а следъ това ще накара всѣки, който го види, да се замисли надъ българското розово производство и да се убѣди, че то дава всички гаранции за чистотата на розовото масло. Резултатътъ ще бѣде толкова по-голъмъ, че единъ такъвъ филмъ ще може да обиколи всички държавни пазари на българско розово масло.

Ние тукъ подхвърляме само идеята. Струва ни се, обаче, че българскитѣ розопродоводителъ трѣбва да се замисли надъ тая идея, защото по-мощно средство за защита на нашето розово производство предъ чуждия свѣтъ не знаемъ.

Розинъ.

Изложбата въ Горня-Орѣховица.

Тазн годишниятъ панаиръ въ Г. Орѣховица бѣше съпроводенъ съ панаиръ на мостри и изложба. Взе ли сж участие занаятчи и индустриалци отъ разни краища на България, между които и 2 фирми отъ Казанлъкъ и една за канели и стругарски изделия отъ Шипка. Нашата сравнително промишленна околия е била слабо застъпена, обаче това не трѣбва да се допустне за идущата година, защото тоя панаиръ и въобще панаиритѣ иматъ голъмо бждаще. Г. Орѣховския панаиръ се урежда по европейки образецъ. Тазигодина общ. е доставила жилища за изложителитѣ, обслужвала е съ дюлгери персоналъ и пр., а за следующия панаиръ енергичниятъ кметъ тамъ Обрешковъ приготвявалъ 1000 легла, а сжщевременно общината раздава на желающитѣ производители безплатни мѣста, гдето да си построятъ собствени павилиони на пожизнено правоуползуване. За следующия панаиръ казанлъшкитѣ занаятчи ще трѣбва непременно да се явятъ съ своитѣ производства и понеже никой отъ тѣхъ не е въ състояние да издържи самъ изложбата тамъ, ще

Кремона.

Нашиятъ градъ се е славилъ винаги съ добри майстори занаятчи. Въ медникарството, столарството, жельзарството, електро-техниката, коларството, грънчарството и други занаяти казанлъчани сж били винаги едни отъ първитѣ майстори въ България.

Нѣщо отъ година време въ града ни се създава новъ занаятъ, който има всички изгледи да стане индустрия, която да бѣде гордостъ за града ни и България. Говоримъ за работилницата на струнни музикални инструменти „Кремона“, наречена на името на италианския градъ Кремона, кждето се работятъ такива инструменти отъ най-старо време. Създателътъ на тоя занаятъ въ града ни е младежътъ отъ кѣренската махала Димитъръ Георгиевъ. Отъ малкъ той се интересувалъ отъ струнни инструменти. Като порасналъ, започналъ да се мжчи да ги прави. Следъ много опити и трудъ направя двѣ китари, които по видъ не могатъ да се отличатъ отъ европейскитѣ. Първата Георгиевъ пази у дома си, а втората подарилъ на музея при Искра. Неговата дарба обръща вниманието на членове отъ Пловдивската търговско-индустриална камара. Последната го изпраща за 1 година да се специализира въ Германия. Съ голъми ходатайства немцитѣ се съгласяватъ да покажатъ изкуството и техниката си на единъ чужденецъ. Когато видѣли неговата любовъ къмъ занаята, творчеството въ работата му и голъмото му трудолюбие, тѣ сж помжчили да го оставятъ да работи при тѣхъ съ голъма заплата. Но Георгиевъ иска да работи за отечеството си и идва въ родния си градъ. Безъ средства, но съ голъма техника, съ силна любовъ къмъ работата се наема да започне новия за България и града ни занаятъ.

Популярната банка въ града ни го насърчава и подкрепя. Заедно съ двамата си братя Димитъръ Георгиевъ отваря работилница и започватъ да работятъ китари, мандолини, цигулки, чела и др., които по нищо не отстъпватъ на европейскитѣ. За сега работятъ 8 души въ работилницата. Не могатъ да смогнатъ да изпълнятъ поржкитѣ. Работятъ и инструменти за занаятчиско-индустриалната изложба, която лѣтосъ ще стане въ Пловдивъ.

Г. Д.

Рождението, живота, мжкитѣ и възкресението на